

La bona confitura

I la veritat és que mai res de tot això no em va fer més petit ni més feble

Foto: isorepublic

Quan vaig arribar a l'institut, recordo que tothom em mirava. Cridava l'atenció que tingués una estatura tan limitada, hi havia qui només insinuava una rialla per sota del nas, i hi havia qui directament, i sense coneixe'm, m'insultava i intentava fer alguna gràcia, amb més o menys fortuna, per ridiculitzar-me. Gràcies a la sort, o a ves a saber què, totes aquestes coses mai no m'han interessat gaire. Vull dir que mai no hi he parat gaire atenció. Quan tenia tretze anys i no arribava al metre quaranta, tampoc. Més aviat que tard vaig trobar un aliat natural en la ironia i en el què-hi-farem, i vaig tenir la immensa gratitud d'envoltar-me de persones bellíssimes que valoraven més la meua alegria que els meus centímetres.

Quan et trobes en aquesta tessitura abans de començar un procés de maduració, o en el punt de partida de l'adolescència, necessàriament la teva vida s'atura, i també plores i et preguntes què carai li passa a aquest món, tan cruel, i tan simple, i tan de la llei del més fort. Vaig desenvolupar atacs paral·lels al sarcasme que rebia i, amb molta paciència, sense tampoc preocupar-me més del compte, aquells que primer m'insultaven i se'n reien, després s'acostaven a mi, perquè jo ho compartia tot: et puc explicar això que no has entès, però no puc demanar-li a ningú que em doni els vint centímetres més que a tu t'agradaria que jo tingués.

Mai vaig ser dels més forts, per això no insinuava mai el joc de l'amenaça física. Mai vaig tenir l'envergadura necessària per jugar a hoquei patins, per això hi havia entrenadors que no em feien sortir a la pista ni un minut. Mai vaig destacar físicament, sempre passava desapercebut, per això vaig començar a llegir poesia, com qui passa en silenci pels carrers d'extraradi i no vol molestar. Mai vaig voler cridar l'atenció, per això trobava un idioma en la guitarra i una barraca en les cançons. I la veritat és que mai res de tot això no em va fer més petit ni més feble. Ho entenia així. Sabia que aquest món està fet per a les persones altes. I amb l'assumpció de la realitat, em deia a mi mateix: ja creixeré quan a mi em doni la gana.

Aquesta va ser la meua bona confitura. Ser honest amb qui et vol veure com un igual. Ser indiferent amb qui t'intoxica. Tot i que, amb els anys, vaig aprendre que la confrontació no ha de ser necessàriament física, i que hi ha moltes batalles que quan les guanyes en el camp de les idees, després també les guanyes en els camps de pedra i terra. Avui, que la vellesa encara no m'esgarrapa els centímetres, soc feliç amb el meu metre i cinquanta-nou. Sí, encara hi ha gent que se'n riu, fins i tot d'aquells que en diríem "dels nostres". Jo segur que estic més tranquil quan vull parlar d'igualtat. Quan arribo a un concert sempre hi ha algú que em diu "m'havien dit que eres baix, però no m'imaginava que ho series tant". I jo, que ja he après com funciona més o menys tot, li contesto: clar, per això el meu nom surt tan petit al cartell. Tensió ambiental. Tres punts suspensius. I el pitjor verí.